

Ο ΕΠΑΙΤΗΣ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

Τῆς ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΣ ΚΑΤΣΟΥ – ΚΑΝΤΑΝΗ

I.

Τὸ παιδικό του τ' ὄνειρο εἶχε γίνει πραγματικότητα. Πάει καιρός πὸν τὸν ἀξίωσε ὁ Θεὸς τὸ μυστήριο τῆς ἱερωσύνης. Συγκινημένος τὸ δέχτηκε γλυκὰ καὶ βαρὺ στοὺς ὤμους του. Ἡ ἐνορία, τὸ ποιμνιον... καὶ αὐτὸς ἀκούραστος τσοπάνος σὲ βράχια καὶ σ' ἀνηφοριές νὰ μελετᾷ τὸ λυτρωμὸ τῶν ψυχῶν, νὰ φάγει τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον...

Γλυκὸ τ' ὄνειρο, δύσκολος ὁ δρόμος. Εἶχε τελειώσει τὸν ἐσπερινό. Ἔξω ἔβραχε καὶ ἡ σκοτεινὴ ἐκκλησιὰ μὲ τίς ἀστραπὲς λουζόταν πότε-πότε στὸ φῶς. Χειμῶνας βαρὺς, συλλογιζόταν, καθὼς ἔβγαυε ἀπὸ τὸ ἱερό νὰ δώσει τὴν εὐχὴ του στὶς γριούλες πὸν τὸν περίμεναν. «Πορεύεσθαι εἰς εἰρήνην... πορεύεσθαι εἰς εἰρήνην...», ἀκούγονταν γλυκὰ, ὅλο βάλσαμο τὰ λόγια του.

Ἔκανε νὰ φύγει καὶ αὐτός, οἱ ἀνάγκες τῆς ἐνορίας τὸν κνηγοῦσαν, ὅταν ἀντίκρισε ἕνα μεσόκοπο ἄνδρα, ψηλὸ, γεροδεμένο, μ' ἀδλακιές στὸ πρόσωπο καὶ ὀρθάνοιχτα γουρλωτὰ μάτια νὰ τὸν κοιτάζει. Ταράχτηκε... Πρῶτὴ φορὰ τὸν ἔβλεπε. Δὲν ἦταν ἐνοριεῖτης. Τὸν πλησίασε μὲ καλωσύνη καὶ μ' ἀπορία.

—«Καλῶς τον... ἔλα εὐλογημένε», τοῦ ψιθύρισε, «σὲ τί μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω;»

Τοῦ ἀγνωστοῦ τὰ μάτια ἔλαμψαν. Πέταξαν φωτιά. Σβήστηκαν οἱ ρυτίδες.

—«Πάτερ μου, θέλω νὰ σὰς δῶ, θέλω νὰ μιλήσωμε», τοῦ εἶπε ἀποφασιστικά. «Θέλω νὰ ἐξομολογηθῶ».

Σάστισε ὁ π. Παναγιώτης. Ναι, ἦταν ἱερέας, ἦταν λειτουργὸς τοῦ Θεοῦ, ἤθελε νὰ ὑπηρετήσῃ, νὰ γίνει δοῦλος τῶν ἀνθρώπων, νὰ γίνει ὁδηγὸς ἀνθρώπων εἰς Χριστόν.

II.

—«Μά...», κόμπιασε ὁ ταπεινὸς λευίτης.

«Μὰ δὲν εἶμαι ἐξομολόγος, δὲν μοῦ ἔχει δοθεῖ αὐτὴ ἡ χάρις», εἶπε σκεφτικὸς.

Τὰ μάτια του θλόωσαν, ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. Μιὰ μυστικὴ προσευχὴ ψιθύρισε στὸν Ἐσταυρωμένο, πὸν στεκόταν ἀκοίμητος πάνω στὴν Ἁγία Τράπεζα, καὶ στὴν Κυρία τῶν ἀγγέλων. Τί μποροῦσε νὰ κάνει;

Ἀπλόηθηκε γιὰ λίγο σιωπῇ. Τί ἔπρεπε νὰ κάνει; Ὁρθωσε τὰ μάτια καὶ εἶδε τὸν ἀγνωστο ἐπαίτη νὰ τοῦ ζητᾷ βοήθεια, τοῦ φάνηκε πὼς σὰν μικρὸ παιδί ζητοῦσε ἕνα χέρι, ἕναν ὁδηγό. Νὰ τὸν ἔστελνε ποῦ; Ναγαγὸ ἔξω ἀπὸ τὸ σωστικὸ λιμάνι τῆς Ἐκκλησίας; Ποιὸς ξέρει τί κρίματα καὶ πόνους ἔκρυβε μέσα τῆς ἡρωχί του ψυχῆ.

Προσπαθοῦσε νὰ ζυγιάσει, νὰ κρίνει, νὰ ἀποφασίσῃ. «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με, συγχώρησόν με», μουρμούρισε. «Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε, τὸ φῶς τῆς ἐσκοτισμένης μου ψυχῆς, ἡ ἐλπίς, ἡ σκέπη, ἡ καταφυγή, ἡ παραμυθία, τὸ ἀγαλλιάμά μου, γενοῦ μοι βοηθός...». Εἶναι γλυκὸ μὰ καὶ βαρὺ τ' ὄνειρο τῆς ἱερωσύνης.

Ὁ ἐπαίτης τὸν κοιτοῦσε ἀκόμη.

—«Πάτερ, θέλω νὰ ἐξομολογηθῶ, μὴν μ' ἀρνηθεῖς», πρόφτασε νὰ πεῖ καὶ ἕνας λυγμὸς βαθὺς ἔπνιξε τὴ φωνή του.

Μάταια προσπάθησε ὁ π. Παναγιώτης νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ. Μιὰ ἀστραπὴ φώτισε μὲ μιᾶς τὴν ἐκκλησιὰ καὶ εἶδε πῶς καθαρὰ τὸν Ἐσταυρωμένο Ἰησοῦ μ' ἀνοιχτὲς τίς παλάμες, μ' ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκάλη Του, νὰ ζητᾷ νὰ τοὺς κλείσει μέσα του. Τοῦ φάνηκε πὼς ἀκουσε τὴ φωνή του: «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς».

Ἔκανε στὸν ἀγνωστο ἕνα νεῦμα νὰ περιμένει. Ποιὸς γιατρός ἀρνεῖται τὴν γιατροειά του; Πρέπει νὰ τὸν ἀκούσει. Σὰ σκύβει μέσα στὴν ψυχὴ του, νὰ τῆς ἀπαλύνει τὸν πόνο, πρέπει νὰ τείνει «οὐς εὐήκοον» στοὺς χτύπους τῆς καρδιάς του.

Προχώρησε στὸ ἱερό. Πῆγε στὴν Ἁγία Τράπεζα, κάτω ἀπ' τὴν ἀκοίμητη κανδήλα τοῦ Ἐσταυρωμένου. Γονάτισε, προσευχῆθηκε, ἔκλαψε. Ἐνωθε ἀνάξιος κάτω ἀπὸ τὸν Ἐσταυρωμένο Ἀρχιερέα. Ὁ νοῦς του φωτίστηκε, ἡ καρδιά του ἀνοῖξε, ἔνωσε τὴν παρουσία τοῦ Ποιμενάρχῃ τους. Ναι, βρισκόταν ἐκεῖ πλάι του. Ἀκουμποῦσε τὸ χέρι πάνω του καὶ τὸν εὐλογοῦσε. Ἀκουσε τὰ λόγια του.

«Ἡ μετριότης ἡμῶν, διὰ τῆς χάριτος τοῦ παναγίου καὶ τελεταρχικοῦ Πνεύματος, προχειρίζεται σε τὸν εὐλαβέστατον π. Παναγιώτην Πνευματικόν, εἰς τὸ τῆς πνευματικῆς παροδότητος λειτουργήματα, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν».

Ἐνωθε τὸ θαῦμα, ἔνωθε τὴν παράξενη κλήση. Σηκώθηκε ἀργά, ἀσπάστηκε τὸ Ἐπιτραχήλιον, τὸ φόρσε καὶ προχώρησε μὲ σурτὰ βήματα στὸ ἐξομολογητήριο. Ὁ ἐπαίτης τῆς Χάρως τοῦ Θεοῦ ἀκολούθησε σκυφτὸς συντετριμένος.

Ἐνα ἀπολωλὸς πρόβατον εἶχε πέσει στὴν ἀγκάλη του. Ἐπρεπε νὰ τὸ κρατήσῃ, νὰ τὸ ὀδηγήσῃ στὸ κοπάδι, νὰ φέροι τὰ βήματά του στὴν Ἐκκλησιὰ.

Εἶναι γλυκὸ μὰ καὶ βαρὺ τ' ὄνειρο τῆς ἱερωσύνης, Κύριε.